

késedelemmel vétetett befizetés gyanánt, amikor a vonatkozó vallomási ívet a panaszos utólag bemutatta. Az ekként megkonstruált háromhónapi késedelemhez képest a panaszos terhére megállapított összesen 30%-nyi adópótlékot fentartani nem lehetett, mert az 1921:XXXIX. t.-c. 63. §-ának 1. bekezdésében foglalt rendelkezés alapján adópótlék csak az esetben fizetendő, ha az adóköteles a forgalmi adót a 45. §-ban megszabott határidő, azaz az adókievetési időszakot követő 15 nap alatt a kincstárnak be nem fizeti, de az adópótlék fizetésének kötelezettségével nem sujhathó az, aki a 48. §-ban foglalt ama rendelkezésnek, hogy a befizetéssel egyidejűleg adóvallomást is kell adni, eleget nem tett; már pedig a panaszos cég az őt terhelő negyedévi forgalmi adót a megszabott idő alait tényleg befizette és csupán a vallomási ív benyújtásával késedelmeskedett, amely mulasztása nem az említett törvénycikk 63. §-ának 1. pontja, hanem a 65. §. alapján torlandó meg.

Az adópótlékot maga után vonó késedelem havi tartama az év $\frac{1}{12}$ része szerint számítandó akkor is, ha a késedelem két naptári hónapba nyúlik. (Közigazgatási bíróság 8616/1925. sz.) A nemvitas tényállás szerint a szóbanforgó adó befizetésének határideje 1924. évi április hó 14-e volt, míg a társaság ezt az adótartozását csupán 1924. évi május hó 14-én egyenlítette ki. Az 1923:XXXIII. 2. §-a értelmében köztartozások késedelemes befizetése esetében a késedelem megkezdett hónapjára 10%-os adópótlék szabandó ki. Minthogy a jelen esetben a késedelem kétségtelenül csupán 30 napra terjedt és minthogy a törvényben használt „hónap“ kifejezés alatt nyilvánvalóan nem külön-külön a különböző tartamu naptári hónapok értendőek, hanem a késedelem időbeli nagyságának egyenlő alapon való megállapítása érdekében csakis az év $\frac{1}{12}$ része, azaz átlagosan és kerekén 30 nap; az április hónapjából a május hónapjába átnyúló és ezen alapon két megkezdett naptári hónapra kiterjedőnek vett késedelemhez képest 10—10%-kal, azaz összesen 20%-kal kirótt adópótlékot annak felére kellett leszállítani.

Az a körülmény, hogy az állat vételára a holt súly után fizetendő, nem zárja ki annak megállapítását, hogy az eladás élő állapotban történt, tehát állatforgalmi adó fizetendő. (Közigazgatási bíróság 8670/1926. P. sz.) Panaszos azért kéri a megállapított állatforgalmi adó törlését, mert azt a 117 darab bárányt, melynek vételára után állatforgalmi adó lefizetésére köteleztetett, nem élő állapotban vette meg, hanem azoknak csak a husát s így jogosan állatforgalmi adó fizetésére kötelezhetők nem volt. A panaszosnak nem lehetett helyt adni, mert: az eladó uradalom jószágfelügyelőjének jegyzőkönyvi vallomása szerint, a bárányok eladására vonatkozó megállapodás azoknak élő állapotában történt azzal, hogy a vételár a holt súly után fizetendő, ami nyilván az élő állapotban levő állatok tulajdonjogának megszerzését igazolja, annyival is inkább, mert el sem képzelhető, hogy az eladó nagyobb mennyiségű állatot levágasson a tulajdonjog átruházása előtt, aminek ellenkezőjét panaszos, sem az eljárás, sem panaszirata rendjén nem bizonyította.

A főbeavatkozási per illetéke ennek értéke után jár és ha ez a főperrel egyesítették, a két per tárgyának együttes értéke irányadó az illetéknél. (Közigazgatási bíróság 6156/1924. sz.) A panaszló a K. bank nevében főbeavatkozási keresetet adott be az 1922. évi szeptember 4-én a G. Jenő által K. Miksa ellen előzően 495.538 valóságos csehkorona iránt indított perre vonatkozó